Agatha Christie

Cazul ofițerului nemulțumit

Maiorul Wilbraham ezită în fața uşii biroului domnului Parker Pyne pentru a citi, nu pentru prima dată, anunțul din ziarul de dimineață pe care îl adusese cu el. Era cât se poate de simplu: „Sunteți fericit? Dacă nu, consultați-l pe dl. Parker Pyne, 17 Richmond Street."

Maiorul respiră adânc şi intră brusc prin uşile batante care duceau la biroul din față. O tânără obişnuită îşi ridică privirea de la maşina de scris şi se uită la el întrebătoare.

— Domnul Parker Pyne? Spuse maiorul Wilbraham roşind.

— Veniți pe aici, vă rog.

O urmă într-un alt birou unde se afla binevoitorul Parker Pyne.

— Bună dimineața, îi spuse domnul Pyne. Luați loc, dacă vreți. Şi spuneți-mi acum ce pot face pentru dumneavoastră.

— Mă numesc Wilbraham începu celălalt.

— Maior, colonel? Întrebă domnul Pyne.

— Maior.

— Ah! Întors recent din străinătate? India? Africa de Est?

— Africa de Est.

— Frumoasă țară, cred. Aşa deci, am venit din nou acasă – şi nu vă place. Ăsta-i necazul?

— Aveți absolută dreptate. Deşi, cum de ştiți...

Domnul Parker Pyne făcu un gest expresiv cu mina.

— Asta-i treaba mea. Ştiți, 35 de ani din viață mi i-am petrecut făcând statistici într-un birou guvernamental. Acum am ieşit la

Agatha Christie

Cazul ofiţerului nemulţumit

Maiorul Wilbraham ezită în faţa uşii biroului domnului Parker Pyne pentru a citi, nu pentru prima dată, anunţul din ziarul de dimineaţă pe care îl adusese cu el. Era cât se poate de simplu: „Sunteţi fericit? Dacă nu, consultaţi-l pe dl. Parker Pyne, 17 Richmond Street.”

Maiorul respiră adânc şi intră brusc prin uşile batante care duceau la biroul din faţă. O tânără obişnuită îşi ridică privirea de la maşina de scris şi se uită la el întrebătoare.

— Domnul Parker Pyne? Spuse maiorul Wilbraham roşind.

— Veniţi pe aici, vă rog.

O urmă într-un alt birou unde se afla binevoitorul Parker Pyne.

— Bună dimineaţa, îi spuse domnul Pyne. Luaţi loc, dacă vreţi. Şi spuneţi-mi acum ce pot face pentru dumneavoastră.

— Mă numesc Wilbraham începu celălalt.

— Maior, colonel? Întrebă domnul Pyne.

— Maior.

— Ah! Întors recent din străinătate? India? Africa de Est?

— Africa de Est.

— Frumoasă ţară, cred. Aşa deci, am venit din nou acasă – şi nu vă place. Ăsta-i necazul?

— Aveţi absolută dreptate. Deşi, cum de ştiţi…

Domnul Parker Pyne făcu un gest expresiv cu mina.

— Asta-i treaba mea. Ştiţi, 35 de ani din viaţă mi i-am petrecut făcând statistici într-un birou guvernamental. Acum am ieşit la pensie şi mi-a trecut prin cap să folosesc experienţa pe care am câştigat-o într-un mod,inedit. Totu-i foarte simplu. Nefericirea poate fi clasificată în cinci capitole, vă asigur că nu mai mult. Odată cunoscută cauza unei maladii, remediul nu este chiar imposibil.

Mă aflu în postura unui medic. Acesta pune întâi diagnosticul bolii pacientului şi apoi îi recomandă un tratament. Sunt cazuri când nici un tratament nu dă rezultat. Dacă se întâmplă aşa, eu spun foarte cinstit că nu pot face nimic. Dar dacă preiau un caz, tratamentul este practic garantat.

Vă pot asigura, domnule Wilbraham, că 96 la sută din constructorii pensionaţi ai imperiului – cum îi numesc eu – sunt nefericiţi. Ei schimbă o viaţă activă, o viaţă plină de responsabilitate, o viaţă cu posibile pericole pentru… Ce? Un trai strâmtorat, un climat sumbru şi sentimentul general de a fi un peşte pe uscat.

— Tot ce aţi spus e adevărat, confirmă maiorul. Plictiseala mă doboară. Plictiseala şi nesfârşita flecăreală despre chestiuni mărunte din localitate. Dar ce pot face? Pe lângă pensie mai am ceva bani. Am o căsuţă drăguţă lângă Cobham. Nu pot nici să vânez, nici să fac tir, nici să pescuiesc. Nu sunt însurat. Vecinii mei sunt cu toţii oameni plăcuţi, dar n-au nici o idee despre restul lumii, exceptând insula asta.

— Într-un cuvânt, viaţa vi se pare insipidă, spuse domnul Parker Pyne.

— Al naibii de banală.

— V-ar place emoţiile, chiar pericolul? Întrebă domnul Pyne.

Soldatul ridică din umeri.

— Nu există aşa ceva în ţara asta ca o conservă.

— Îmi pare rău, spuse domnul Pyne serios. Aici greşiţi. Sunt multe pericole, multe lucruri palpitante aici, în

Londra, dacă ştii unde să le cauţi. Aţi văzut numai suprafaţa vieţii noastre britanice, cea calmă, plăcută. Dar mai există şi o altă faţetă. Dacă doriţi, v-o pot arăta.

Maiorul Wilbraham îl privi gânditor. Domnul Parker Pyne parcă degaja ceva încurajator. Era solid, dar nu gras; avea un cap chel de mari proporţii, ochelari cu multe dioptrii şi ochi mici, jucăuşi. Şi mai avea o aură – o aură care-ţi inspira încredere.

— V-aş avertiza totuşi, continuă domnul Pyne, că există un element de risc.

Ochii soldatului se înviorară.

— E-n regulă, zise el. Şi-apoi brusc: onorariul dumneavoastră?

— Onorariul meu este de 50 de lire plătite înainte. Dacă după o lună vă veţi afla în aceeaşi stare de plictiseală, vă restitui banii.

Wilbraham se gândi.

— Destul de cinstit, spuse el, în cele din urmă. Sunt de acord. Vă dau un cec acum.

Tranzacţia fu încheiată. Domnul Parker Pyne apăsă pe un buton de pe biroul său.

— Acum este ora unu, zise el. Am să vă rog să invitaţi o domnişoară la masă. Uşa se deschise. Ah, Madeleine, draga mea,să ţi-l prezint pe maiorul Wilbraham, care doreşte să te invite la masă.

Wilbraham clipi uşor, ceea ce nu era deloc de mirare. Fata care intrase în cameră era brunetă, languroasă, cu ochi minunaţi şi gene lungi, negre, un ten perfect şi o gură roşie, voluptuoasă. Îmbrăcămintea ei elegantă îi punea în valoare graţia seducătoare a siluetei. Era perfectă din cap până-n picioare.

— Încântat, spuse maiorul Wilbraham.

— Domnişoara De Sara, o prezentă domnul Parker Pyne.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, murmură Madeleine De Sara.

— Am adresa dumneavoastră aici. Mâine dimineaţă veţi primi alte instrucţiuni de la mine.

Maiorul Wilbraham şi frumoasa Madeleine plecară.

La ora trei Madeleine se reîntoarse. Domnul Parker Pyne îşi ridică privirea.

— Ei bine? Întrebă el. Madeleine clătină din cap.

— E speriat de mine, spuse ea. Crede că-s o vampă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Mi-ai urmat instrucţiunile? O întrebă Parker Pyne.

— Da. Am vorbit în voie despre cei de la mesele vecine. Tipul care-i place este blondă, cu ochi albaştri, uşor anemică, nu prea înaltă.

— Asta va fi uşor, conchise domnul Pyne. Adu-mi agenda B şi să vedem ce avem în prezent în stoc. Parcurse cu degetul o listă, oprindu-se la un nume: Freda Clegg. Da, cred că Freda Clegg se potriveşte de minune. Trebuie să discut despre asta cu doamna Oliver.

A doua zi, maiorul Wilbraham primi o notă cu următorul conţinut: „Luni dimineaţa, la ora 11 mergeţi la Eaglemont, Friars Lane, Hampstead şi întrebaţi de domnul Jones. Vă veţi prezenta ca venind din partea Companiei Navale Guava”.

Ascultător, în lunea următoare (care se întâmplă să fie în ziua în care băncile şi majoritatea instituţiilor de afaceri erau închise), maiorul Wilbraham o porni spre Eaglemont, Friars Lane. Zic, o porni, dar n-ajunse niciodată acolo. Pentru că înainte de asta, se întâmplă ceva. Toată lumea, cu căţel şi cu purcel, părea să se îndrepte spre Hampstead. Maiorul Wilbraham se rătăci în mulţime, se sufocă în metrou şi descoperi cu greu pe unde venea Friars Lane.

Friars Lane era o înfundătură, un drum neîngrijit, plin de şanţuri, cu case pe fiecare parte, cu spatele la drum. Erau clădiri mari care cunoscuseră zile mai bune şi fuseseră lăsate să cadă în paragină.

Wilbraham mergea uitându-se la numele pe jumătate şterse de pe cutiile poştale de la porţi când, deodată, auzi

ceva care-l făcu să-şi încordeze atenţia. Era un fel de gâlgâit, de strigăt pe jumătate înăbuşit.

Zgomotul se repetă şi, de data aceasta, putu recunoaşte cu greutate cuvântul „ajutor!” Ieşea din zidul casei pe lângă care trecea.

Fără să ezite un moment, maiorul Wilbraham împinse poarta învechită şi alergă fără zgomot pe aleea acoperită de buruieni. Acolo, în tufişuri, era o fată care se lupta ţinută de doi negri uriaşi. Se lupta din răsputeri, învârtindu-se şi lovindu-i cu picioarele. Un negru îi pusese mâna la gură, în ciuda eforturilor sale energice de a-şi elibera capul.

Fiind ocupaţi să se lupte cu fata, niciunul dintre negri nu observă apropierea lui Wilbraham. Îşi dădură seama, prima dată, când o lovitură puternică în maxilar îl făcu pe bărbatul care o ţinea pe fată de gură să se rostogolească de-a berbeleacul. Luat prin surprindere, celălalt îi dădu drumul fetei şi se întoarse. Wilbraham era pregătit, încă o dată pumnul lui lovi şi negrul se clătină şi căzu. Wilbraham se îndreptă către primul bărbat care se apropia de el prin spate.

Dar cei doi încasaseră destul. Al doilea, care se rostogolise, se ridică şi, după aceea, se repezi spre poartă. Tovarăşul său îl urmă în fugă. Wilbraham porni după ei, dar se răzgândi şi se întoarse spre fata, care stătea rezemată de un pom, gâfâind.

— O, vă mulţumesc! Abia rosti ea. A fost groaznic.

Maiorul Wilbraham vedea pentru prima dată pe cine salvase atât de prompt. Era o fată de vreo 21 de ani, blondă şi cu ochii albaştri, destul de drăguţă.

— Dacă n-aţi fi venit! Se plângea ea.

— Lasă, lasă, spuse Wilbraham cu blândeţe. Totul e în regulă acum. Cred, totuşi c-ar fi mai bine să plecăm de aici. S-ar putea ca indivizii ăia să se întoarcă.

Un zâmbet slab se ivi pe buzele fetei.

— Nu cred… După felul în care i-aţi lovit. O, a fost splendid din partea dumneavoastră!

Maiorul Wilbraham se înroşi din cauza căldurii din privirea ei admirativă.

— Nu face nimic, abia putu să spună. Mi-au dat de furcă în plină zi. Şi doamna a fost agresată. Aveţi grijă, dacă mă luaţi de braţ, puteţi merge? Ştiu c-a fost un şoc puternic.

— Mă simt bine acum, spuse fata. Totuşi, îl luă de braţul pe care i-l oferise. Nu era încă prea sigură pe picioare. Privi înapoi la casă în timp ce ieşeau pe poartă. Nu înţeleg, murmură ea. Evident, este o casă părăsită.

— Părăsită, foarte adevărat, fu de acord maiorul, după ce privi ferestrele oblonite şi alura ei generală de paragină.

— Şi totuşi este Whitefriars. Ea arătă spre un nume pe jumătate şters de pe poartă. Şi Whitefriars era locul unde urma să mă duc.

— Nu te mai gândi la nimic acum, zise Wilbraham. Într-un minut, două vom putea găsi un taxi. Apoi, ne vom duce undeva să bem o ceaşcă de cafea.

În capătul străzii dădură peste un loc mai frecventat şi, din fericire, un taxi tocmai dusese pe cineva la una din case. Wilbraham îl chemă, îi dădu o adresă şi se urcară în maşină.

— Nu încercaţi să vorbiţi, îşi certă el însoţitoarea. Doar relaxaţi-vă. Aţi trecut printr-o întâmplare nefericită. Ea îi zâmbi recunoscătoare.

— Dar să mă prezint, numele meu este Wilbraham.

— Al meu este Clegg – Freda Clegg.

Zece minute mai târziu, Freda sorbea din cafeaua fierbinte, uitându-se cu duioşie peste măsuţă la salvatorul ei.

— Mi se pare că a fost un vis, zise ea. Un vis urât. Se cutremură. Şi numai cu puţin timp în urmă vroiam să se întâmple ceva, orice! O, nu-mi plac aventurile.

— Spuneţi-mi cum s-a întâmplat.

— Ei bine, ca să înţelegeţi exact, cred că va trebui să vorbesc o mulţime despre mine.

— Un subiect excelent, spuse Wilbraham, înclinând din cap.

— Sunt orfană. Tatăl meu a fost căpitan de marină şi-a murit când aveam opt ani. Mama a decedat acum trei ani. Lucrez în City. Sunt funcţionară la „Vacuum Gas Company”. Într-o seară, săptămâna trecută, un domn m-a aşteptat să mă întâlnească când m-am întors acasă. Era un avocat, un domn Reid, din Melbourne.

Era foarte politicos şi mi-a pus câteva întrebări privitoare la familia mea. Mi-a explicat că-l cunoscuse pe tatăl meu cu mulţi ani în urmă. De fapt, intermediase câteva afaceri legale pentru el. Apoi mi-a spus care era obiectul vizitei sale: „Domnişoară Clegg, am motive să cred că aţi putea beneficia de pe urma tranzacţiei financiare pe care a făcut-o tatăl dumneavoastră cu câţiva ani înainte de a muri.” Am fost, desigur, foarte surprinsă. „Este puţin probabil ca să fi auzit vreodată ceva despre treaba asta. Cred că John Clegg n-a luat niciodată în serios afacerea. Totuşi, aceasta s-a materializat pe neaşteptate, dar mă tem că orice pretenţie din partea dumneavoastră ar depinde de anumite documente pe care ar trebui să le posedaţi. Aceste hârtii fac parte din averea tatălui dumneavoastră şi, desigur, e posibil ca ele să fi fost distruse, socotindu-se că erau lipsite de valoare. Aţi păstrat ceva din actele tatălui?”

I-am explicat că mama a ţinut diferite lucruri ale tatălui meu într-o ladă veche de marinar. Mă uitasem prin ea, la întâmplare, dar nu descoperisem nimic interesant.

El a spus zâmbind: „Nu prea aţi putea să vă daţi seama de importanţa acestor documente”. Şi-atunci m-am dus la cufăr, am scos cele câteva documente pe care le conţinea şi i le-am adus. Se uită la ele, dar declară că îi era imposibil să spună în fugă ce putea sau ce nu putea avea legătură cu problema. El a vrut să le ia şi să-mi comunice dacă găsea ceva.

Cu ultima poştă de sâmbătă am primit o scrisoare de la ei în care îmi propunea să vin la casa asta să discutăm despre afacere. Mi-a dat adresa: Whitefriars, Friars Lane,

Hampstead. Trebuia să ajung la unsprezece fără un sfert în dimineaţa aceasta.

Am întârziat puţin până am găsit locul. Am intrat pe poartă şi m-am îndreptat repede spre casă când, deodată, cei doi bărbaţi îngrozitori au sărit la mine din tufişuri. N-am avut timp să strig. Unul mi-a pus mâna la gură. Mi-am smuls capul din încleştare şi am ţipat după ajutor. Spre norocul meu m-aţi auzit. Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră… Se opri.

Privirea ei era mai elocventă decât cuvintele.

— Mă bucur că s-a întâmplat să fiu în preajmă. Pe cinstea mea aş da orice să pun mâna pe cele două brute. Cred că nu le-aţi mai văzut niciodată înainte?

Ea dădu negativ din cap.

— Ce credeţi că înseamnă toate acestea?

— E dificil de spus. Dar un lucru pare destul de sigur. E ceva pe care cineva vrea să-l ia dintre hârtiile tatălui dumneavoastră. Acest om Reid v-a spus o poveste gogonată ca să aibă prilejul să le examineze. Evident, ceea ce caută n-a găsit acolo.

— O! Spuse Freda. Acum îmi dau seama. Când m-am întors acasă sâmbătă, mi s-a părut că s-a umblat prin lucrurile mele. Ca să vă spun drept, am bănuit că proprietăreasa mea a scotocit prin cameră din curiozitate. Dar acum…

— Depinde de asta, e clar. Cineva a pătruns în cameră şi a căutat printre lucruri fără să găsească ce-l interesa. A bănuit că ştiaţi valoarea documentului, oricare ar fi fost acesta şi că-l aveaţi în permanenţă la dumneavoastră. Aşa că a pus la cale acest atac. Dacă l-aţi fi avut, vi l-ar fi luat. Dacă nu, v-ar fi ţinut prizonieră, încercând să vă facă să spuneţi unde este ascuns.

— Dar ce-ar putea fi? Se întrebă Freda.

— Nu ştiu. Dar trebuie să fie ceva care merită din moment ce merge atât de departe.

— Nu prea pare posibil.

— O, nu ştiu. Tatăl dumitale a fost marinar. A umblat prin locuri îndepărtate. S-ar fi putut să dea peste un lucru a cărui valoare n-a cunoscut-o niciodată.

— Chiar credeţi cu adevărat?

Obrajii palizi ai fetei se înroşiră de emoţie.

— Cred cu siguranţă. Problema este ce facem în continuare? Presupun că nu vreţi să vă duceţi la poliţie.

— O, nu, vă rog.

— Mă bucur că spuneţi asta. Nu văd ce-ar putea face poliţia şi v-ar cauza numai neplăceri. Acum vă propun să-mi permiteţi să vă invit undeva la masă şi apoi să vă însoţesc acasă ca să fiu sigur că ajungeţi nevătămată. Acolo, am putea căuta documentul. Pentru că, ştiţi, trebuie să fie undeva.

— S-ar fi putut ca tata să-l distrugă el însuşi.

— Se poate, desigur, dar ceilalţi, după cum se vede, nu cred asta, ceea ce ne dă şi nouă speranţe.

— Ce credeţi c-ar putea fi? O comoară ascunsă?

— Pe cinstea mea, s-ar putea! Exclamă maiorul Wilbraham, cu euforie copilărească. Dar acum, domnişoară Clegg, să luăm prânzul.

S-au simţit bine, luând masa împreună. Wilbraham i-a povestit Fredei totul despre viaţa lui în Africa de Est. I-a descris vânători de elefanţi şi fata a fost emoţionată. După ce terminară, el insistă s-o ducă acasă cu taxiul.

Locuinţa ei se afla lângă Notting Hill Gate. Când au ajuns acolo, Freda avu o scurtă conversaţie cu proprietăreasa ei. Se reîntoarse la Wilbraham şi-l conduse la etajul al doilea, unde avea un dormitor mic şi o sufragerie.

— Este exact cum ne-am închipuit, spuse ea. Un bărbat a venit sâmbătă dimineaţa să instaleze un nou cablu electric; el i-a spus proprietăresei că era o defecţiune la firele din camera mea. A rămas aici câtva timp.

— Arată-mi cufărul tatălui tău, spuse Wilbraham.

Freda îi arătă o cutie din aluminiu.

— Vezi, e goală, spuse ea ridicându-i capacul. Soldatul dădu din cap gânditor.

— Nu mai sunt hârtii în altă parte?

— Sunt sigură că nu mai sunt. Mama ţinea totul aici.

Wilbraham examina interiorul lăzii. Deodată scoase o exclamaţie: „Este o tăietură în căptuşeala lăzii”, îşi băgă mâna cu grijă, pipăind locul. Se auzi un uşor foşnet. „Ceva a alunecat jos, în spatele căptuşelii”.

După o clipă scoase ceea ce găsise: o bucată de hârtie murdară, îndoită de mai multe ori. O puse pe masă şi o netezi; Freda se uita peste umărul lui. Îi scăpă o exclamaţie de dezamăgire.

— E doar o groază de semne ciudate.

— Dar cum, lucrul e în swahili. Numai în swahili! Strigă maiorul Wilbraham. Să ştii că e dialectul local est-african.

— Extraordinar! Spuse Freda. Atunci, îl poţi citi?

— Oarecum. Dar ce lucru uimitor. Duse hârtia la fereastră.

— Înseamnă ceva? Întrebă Freda pe un ton tremurat.

Wilbraham îl parcurse de două ori şi apoi se întoarse spre fată.

— Ei bine, spuse el râzând, aici e comoara ta ascunsă!

— O comoară ascunsă? Vorbeşti adevărat? Vrei să spui aur spaniol, un galion scufundat, ceva de felul ăsta?

— Poate că nu e chiar aşa de romantic. Dar se apropie. Hârtia asta indică ascunzătoarea unei cantităţi de fildeş.

— Fildeş? Se minună fata.

— Da, de la elefanţi. Există o lege în legătură cu numărul de asemenea animale pe care ai dreptul să le împuşti. Un anumit vânător a încălcat legea asta pe scară mare. Erau pe urmele sale şi el a ascuns marfa. E 0 cantitate uriaşă şi documentul oferă indicaţii destul de clare cum s-o găseşti. Uite ce e. Noi, amândoi, trebuie să ne ducem după ea.

— Crezi că valorează mulţi bani?

— O mică avere frumuşică pentru tine.

— Dar cum a ajuns hârtia asta printre lucrurile tatălui meu?

Wilbraham ridică din umeri.

— Poate că tipul respectiv era pe moarte sau aşa ceva. Poate că a scris totul în swahili, în semn de precauţie, după care i l-a dat tatălui tău, care, probabil, se împrietenise cu el în vreun fel. Tatăl tău, neputând să-l citească, nu i-a acordat nici o importanţă. E doar o supoziţie din partea mea, dar aş zice că nu-i departe de adevăr.

Freda oftă.

— E formidabil de palpitant!

— Problema este – ce să facem cu preţiosul document, spuse Wilbraham. Nu-mi place să-l las aici. Ei s-ar putea întoarce să mai caute încă o dată. Nu ştiu dacă vrei să mi-l încredinţezi mie?

— Ba da, cum nu. Însă, n-ar fi periculos pentru tine? Se cutremură ea.

— Sunt tare ca oţelul, spuse Wilbraham sigur pe el. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Împături hârtia şi o puse în portmoneu. Pot să trec pe aici mâine seară? Întrebă el. Până atunci pregătesc un plan şi caut locurile pe harta mea. La ce oră te întorci din City?

— Pe la şase şi jumătate.

— Excelent, vom pune ţara la cale şi după aceea, poate, îmi permiţi să te invit la cină. Trebuie să sărbătorim. La revedere, deci. Pe mâine la şase şi jumătate.

Maiorul Wilbraham sosi punctual a doua zi. Sună la uşă şi întrebă de domnişoara Clegg. O servitoare deschise uşa.

— Domnişoara Clegg? E plecată.

— O! Wilbraham nu dori să-i spună că vrea să intre şi să aştepte. Revin mai târziu, adăugă el.

Se plimbă pe trotuarul de vizavi, aşteptându-se, în fiecare clipă, s-o vadă pe Freda îndreptându-se spre el. Minutele treceau. Şapte fără un sfert. Ora şapte. Şapte şi un sfert. Nici urmă de Freda. Un sentiment de nelinişte îl cuprinse. Se întoarse la casă şi sună din nou.

— Uite ce e, precizează el. Am avut o întâlnire cu domnişoara Clegg la şase şi jumătate. Eşti sigură că nu este acasă sau

n-a lăsat… Vreun mesaj?

— Sunteţi maiorul Wilbraham? Întrebă servitoarea.

— Da.

— Atunci am un bilet pentru dumneavoastră. A fost adus de cineva.

„Dragă domnule maior Wilbraham, ceva foarte ciudat s-a întâmplat. Nu-ţi scriu mai multe acum, dar vrei să ne întâlnim la Whitefriars?

Vino acolo de îndată ce primeşti mesajul.

A dumitale, Freda Clegg”

Wilbraham se încruntă în timp ce se gândea rapid ce să facă. Scoase absent o scrisoare din buzunar. Era adresată croitorului său.

— Mă întreb, i se adresă servitoarei, dacă poţi să-mi dai un timbru.

— Cred că doamna Parkins s-ar putea să vă ajute.

Se întoarse într-o clipă, cu un timbru, îi dădu un şiling pentru el. Imediat apoi, Wilbraham se îndrepta spre staţia de metrou, în trecere, punând plicul într-o cutie poştală.

Scrisoarea de la Freda îl neliniştise foarte mult. Ce-o putuse determina pe fată să se ducă singură la scena întâmplării sinistre de ieri?

Clătină din cap. Era cea mai mare prostie pe care putea s-o facă! Reapăruse Reid? Reuşise acesta, într-un fel sau altul, s-o convingă pe fată să aibă încredere în el? Ce-o determinase să plece la Hampstead?

Se uită la ceas. Era aproape şapte şi jumătate. Poate că Freda contase ca el să plece la şase şi jumătate, întârziase o oră. Prea mult. Măcar dacă ar fi avut inspiraţia să-i dea a înţelege ceva.

Scrisoarea îl punea pe gânduri. Tonul ei oarecum indiferent nu era caracteristic pentru Freda Clegg.

Se făcuse opt fără zece când ajunse la Friars Lane. Se întuneca. Se uită atent în jur; nu se vedea nimeni, împinse încet poarta învechită ca să nu scârţâie din balamale. Aleea era pustie. Casa era în întuneric. Se îndreptă cu grijă pe

potecă, uitându-se dintr-o parte într-alta. Nu vroia să fie luat prin surprindere.

Deodată se opri. Doar o clipă, o licărire de lumină se văzu printr-unul din obloane. Casa nu era goală. Cineva aştepta înăuntru.

Încet, Wilbraham se strecură în tufişuri şi-şi croi drum înspre spatele casei, în cele din urmă, găsi ceea ce căuta. Una dintre ferestrele de la parter nu era închisă. Era fereastra de la un fel de bucătărie de vară. Ridică cerceveaua, aprinse o lanternă (o cumpărase de la un magazin din drum), cercetă interiorul pustiu şi se strecură înăuntru.

Deschise cu grijă uşa bucătăriei. Nici un zgomot. Aprinse din nou lanterna. Bucătăria propriu-zisă era goală. Din bucătărie vreo câteva trepte şi o uşă duceau, evident, spre partea din faţă a casei.

Deschise uşa şi ascultă. Nimic, înainta. Se afla acum în holul din faţă. Tot linişte. Era o uşă la dreapta şi una la stânga. Alese uşa din dreapta, ascultă o vreme, apoi puse mâna pe clanţă. Se deschidea. Centimetru cu centimetru deschise uşa şi păşi înăuntru.

Aprinse din nou lanterna. Camera era nemobilată, goală.

Chiar în momentul acela, auzi un zgomot în spatele lui, se răsuci… Prea târziu. Ceva îl lovi în cap şi se cufundă în inconştienţă…

Cât timp trecuse până îşi reveni, Wilbraham n-avea idee. Îşi recăpătă cunoştinţa cu greutate, capul încă îl durea, încercă să se mişte şi-şi dădu seama că nu putea. Era legat cu frânghii.

Îşi veni în fire brusc. Acum îşi reamintea. Fusese lovit în cap.

O lumină slabă de la o lampă cu gaz de pe perete îi arăta că se afla într-o pivniţă mică. Privi în jur şi inima îi tresări, în apropiere zăcea Freda, legată ca şi el. Avea ochii închişi, dar tocmai când o privea cu îngrijorare ea oftă şi îi

deschise. Privirea ei uluită se opri asupra lui şi în ei se putea citi bucuria de a-l recunoaşte.

— Şi tu! Spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— N-am putut să te apăr, spuse Wilbraham. Am căzut în cursă. Spune-mi, mi-ai trimis un bilet în care-mi cereai să ne întâlnim aici?

Fata holbă ochii mari, uimită.

— Eu? Tu mi-ai trimis unul.

— O, eu ţi-am trimis, da?

— Da. L-ani primit la birou, îmi cereai să ne întâlnim aici şi nu acasă.

— Aceeaşi metodă pentru amândoi, gemu el şi îi explică situaţia.

— Înţeleg, spuse Freda. Atunci scopul a fost…

— Să pună mâna pe hârtie. Trebuie să fi fost urmăriţi, ieri. Aşa au ajuns la mine.

— Şi… au pus mâna pe ea? Întrebă Freda.

— Din nefericire, nu pot să simt şi nici să văd, spuse soldatul supărat, privindu-şi mâinile legate.

În momentul acela, amândoi tresăriră. Căci o voce se auzea, o voce care părea să vină din gol.

— Da, vă mulţumesc. E în regulă, am pus mâna pe ea. Nu vă faceţi griji în privinţa asta.

Vocea nevăzută îi făcu pe amândoi să se cutremure.

— Domnul Reid, murmură Freda.

— Domnul Reid este unul din numele mele, dragă domnişoară, spuse vocea. Dar numai unul. Am o mulţime. Acum, îmi pare rău să vă spun că amândoi v-aţi băgat în planurile mele, lucru pe care nu-l permit niciodată. Faptul că aţi descoperit această casă este o chestiune serioasă. N-aţi informat încă poliţia despre ea, dar aţi putea-o face în viitor. Tare mă tem că nu pot să am încredere în voi în această problemă. Aţi putea promite, dar promisiunile sunt ţinute rareori. Şi, să ştiţi, casa aceasta îmi este de mare trebuinţă. Este, cum s-ar spune, refugiul meu. Casa de unde

nu scapă nimeni. De aici se trece… În altă parte. Îmi pare rău s-o spun, dar şi voi o să treceţi. Regretabil, dar necesar.

Vocea se opri pentru o clipă, apoi continuă: fără vărsare de sânge. Detest vărsarea de sânge. Metoda mea e mult mai simplă. Şi cred, că nu e deloc prea dureroasă. Cu asta, trebuie să plec. Bună seara la amândoi.

— Stai! Acum vorbea Wilbraham. Fă ce-ţi place cu mine, dar tânăra asta n-a făcut nimic, nimic. N-o să-ţi facă nici un rău dacă o laşi să plece.

Dar nu veni nici un răspuns.

În clipa aceea, Freda scoase un strigăt:

— Apă… Apă!

Wilbraham se răsuci de îl trecură toate durerile şi se uită în direcţia în care ea privea. Dintr-o gaură, din apropierea tavanului, se pornise un şuvoi de apă.

Freda începu să strige îngrozită: au de gând să ne înece!

O sudoare rece îi apăru pe frunte lui Wilbraham.

— Încă nu suntem pierduţi, spuse el. Vom striga după ajutor, în mod sigur, cineva ne va auzi. Acum, amândoi deodată!

Zbierară şi strigară cât au putut de tare. Nu s-au oprit decât atunci când au răguşit de tot.

— Mă tem că n-are rost, spuse Wilbraham trist. Suntem prea jos la subsol şi îmi închipui că uşile sunt capitonate. În fond, dacă am fi putut fi auziţi, nu mă-ndoiesc că bruta aia ne-ar fi făcut felul.

— O, strigă Freda. Şi totul numai din cauza mea. Eu te-am băgat în treaba asta.

— Nu-ţi fă griji în privinţa asta, fetiţo. Mă gândesc doar la tine. Am mai fost încolţit şi înainte şi-am scăpat cu bine. Nu te pierde cu firea. Te scot eu din asta. Avem o mulţime de timp. În ritmul în care curge apa, vor trece câteva ore până să vină sfârşitul.

— Ce minunat eşti! Spuse Freda. N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine, cu excepţia eroilor din cărţi.

— Prostii… Trebuie doar să chibzuim. Acum, am să m-apuc să mă eliberez puţin din frânghiile astea groaznice.

După un sfert de oră, tot răsucindu-se şi învârtindu-se, Wilbraham a avut satisfacţia să simtă că legăturile sale erau mult mai slabe. A reuşit să-şi aplece capul şi să-şi ridice încheieturile până când a putut să atace cu dinţii nodurile.

De îndată ce şi-a eliberat mâinile, restul a fost numai o chestiune de timp. Anchilozat, înţepenit, dar liber, se aplecă asupra fetei, într-un minut era şi ea dezlegată.

Până atunci apa le ajunsese numai la glezne.

— Şi-acum, spuse soldatul, să ieşim de aici. Până la uşa pivniţei erau câteva trepte. Maiorul Wilbraham o examină.

— Nu-i greu aici, spuse el. E ceva şubred. Va ceda imediat la balamale.

O împinse cu umărul şi o ridică. Se auzi lemnul crăpând, o trosnitură şi uşa cedă din închieturi.

Afară era un rând de trepte. La capăt o altă uşă, una cu totul diferită, din lemn solid cu o bară din fier.

— Asta e ceva mai dificilă, spuse Wilbraham. Ia te uită, ce noroc. Nu e închisă.

O deschise, se uită în jur şi apoi îi făcu un semn fetei să-l urmeze. Intrară într-un coridor din spatele bucătăriei, în clipa următoare se aflau sub stelele de la Friars Lane.

— O! Oftă uşurată Freda. Of, ce groaznic a fost!

— Scumpa mea. O prinse în braţe. Ai fost minunat de curajoasă. Freda, îngeraş scump, ai putea vreodată, vreau să zic, ai vrea… Te iubesc, Freda. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

După o anumită perioadă de timp, cât se poate de plăcută pentru amândoi partenerii, maiorul Wilbraham spuse, chicotind vesel:

— Şi ceea ce-i culnea, mai deţinem şi secretul locului unde se află fildeşul.

— Dar ţi-au luat-o!

Maiorul chicoti din nou.

— Ei tocmai asta n-au reuşit! Ştii, am făcut o copie falsă şi, înainte de a ajunge aici aseară, am pus documentul adevărat într-un plic şi l-am trimis croitorului meu cu poşta. Ei au luat copia falsă şi le urez noroc bun! Ştii ce-o să facem, iubito? O să mergem în Africa de Est în luna de miere şi-o să căutăm ascunzătoarea.

Domnul Parker Pyne îşi părăsi biroul şi urcă două etaje. Aici, într-o cameră de la mansardă, locuia doamna Oliver, senzaţionala romancieră, în prezent angajata domnului Pyne.

Domnul Parker Pyne bătu în uşă şi intră. Doamna Oliver stătea la o masă pe care se aflau o maşină de scris, mai multe carneţele, o grămadă de manuscrise şi un vas mare cu mere.

— O poveste foarte bună, doamnă Oliver, spuse Parker Pyne, bine dispus.

— Totul s-a desfăşurat cum trebuia? Întrebă doamna Oliver. Mă bucur.

— Chestia aia cu apa în pivniţă, spuse domnul Parker Pyne. Poate te gândeşti la ceva mai original cu un alt prilej! Îi sugeră acest lucru cu timiditatea cuvenită.

Doamna Oliver clătină din cap şi îşi luă un măr.

— Nu cred, domnule Pyne. Ştiţi, oamenii s-au obişnuit să citească astfel de lucruri. Apa care se ridică în pivniţă, intoxicare cu gaz etc. Când ştii asta dinainte te face să trăieşti mai palpitant momentele când ţi se întâmplă ţie. Publicul este conservator, domnule Pyne; lui îi plac metodele vechi, mult folosite.

— Bine, dumneavoastră trebuie să ştiţi, fu de acord domnul Parker Pyne, politicos cu autoarea a 46 de romane de succes, toate bestselleruri în Anglia, America şi traduse în franceză, germană, italiană, română, maghiară, finlandeză, japoneză şi abisiniană. La cât se ridică cheltuielile?

Doamna Oliver trase o hârtie în faţa ei.

— Foarte modest, per total. Cei doi negrii, Percy şi Jerry au vrut foarte puţin. Tânărul Lorrimer, actorul, a acceptat să joace rolul domnului Reid pentru cinci guinee. Discursul din pivniţă a fost, bineînţeles, o înregistrare.

— Whitefriars a fost extrem de folositoare, spuse domnul Pyne. Am cumpărat-o pentru un cântec şi a fost deja scenă pentru unsprezece drame palpitante.

— O, eram să uit, spuse doamna Oliver. Salariul lui Johnny. Cinci şilingi.

— Johnny?

— Da. Băiatul care turna apa din canistre prin gaura din zid.

— Aha, da. Apropo, doamnă Oliver, cum se face că ştiţi swahili?

— Nu ştiu.

— Înţeleg. Poate British Museum?

— Nu. „Delfridge's Information Bureau”.

— Ce minunate sunt resursele comerţului modern, murmură el.

— Singurul lucru care mă preocupă, spuse doamna Oliver, e că tinerii ăia n-o să găsească nici o ascunzătoare când vor ajunge acolo.

— Nu poţi avea totul pe lumea asta, zise domnul Parker Pyne. Ei o să-şi petreacă luna de miere.

Doamna Wilbraham stătea într-un şezlong. Soţul ei scria o scrisoare.

— În câte suntem astăzi, Freda?

— În şaisprezece.

— Şaisprezece, doamne!

— Ce e, dragă?

— Nimic. Mi-am reamintit doar de un tip, pe nume Jones.

Oricât de fericit se simţea căsătorit, sunt unele lucruri care nu se spun niciodată.

„Dă-o dracului”, se gândi maiorul Wilbraham. „Trebuia să mă duc la biroul ăla şi să-mi recuperez banii.” Dar apoi, fiind un om onest, el cântări partea cealaltă a lucrurilor, „în

fond, eu n-am respectat înţelegerea. Cred că dacă m-aş fi dus să-l văd pe Jones, ceva s-ar fi întâmplat. Oricum, aşa cum rezultă, dacă nu m-aş fi dus să-l văd pe Jones, n-aş fi auzit-o niciodată pe Freda ţipând după ajutor şi poate nu ne-am fi întâlnit niciodată. Aşa că, indirect, poate că ei au dreptul la cele 50 de lire!”

Doamna Wilbraham avea şi ea subiectul ei de meditaţie: „Ce caraghioasă şi proastă am fost să cred în anunţul acela şi să le plătesc trei guinee. Bineînţeles, ei n-au făcut nimic niciodată pentru ele şi nimic nu s-a întâmplat. Dacă aş fi ştiut numai ce-avea să urmeze – întâi domnul Reid şi apoi felul ciudat romantic în care Charlie acesta a intrat în viaţa mea. Şi când mă gândesc că s-ar fi putut să nu-l întâlnesc niciodată!”

Se întoarse şi-i zâmbi plină de afecţiune soţului ei.

SFÂRŞIT